

villing. Jeg finder ikke Anledning til at ytre mig udførligt om dette Punkt. Jeg mener, at i ethvert Tilfælde, som Sagen foreligger for det høje Ting gennem de Forhandlinger, som ere førte i det andet Ting, har der efter mit Skøn ikke foreligget særlige Grunde til at anvende dette Beløb. Den høje Regering har endogsaa, efter hvad der er oplyst, ikke haft bestemte Indberetninger fra Gesandterne ved de fremmede Hoffer at støtte sig til. Regeringen har selv i det andet Ting erklæret, at det ikke var den Slags Indberetninger, der havde foranlediget, at man havde set sig nødsaget til at bruge disse Penge. Efter mit Skøn foreligger der ikke andet end, hvad vi alle sammen kende — og derom har jo selv det officielle Blad „Berlingske Tidende“ udtalt sig meget spagfærdigt i sin Meddelelse — nemlig den Tale, som blev holdt i Birmingham, jeg tror, det var den 14de Maj, de Udtalelser, som den Gang fremkom dels fra Englands Førsteminister og dels fra den omtalte Minister Chamberlain. Det nævnte Blad mente, at det nærmest havde til Hensigt at forberede en gunstig Stemning for de Rustningsforslag, som den Gang vare oppe i England. Jeg tror i det hele taget, man godt kan lade dette Punkt ligge og sige, at man vist i Almindelighed kan være enig om, at der ikke forelaa nogen særlig ekstraordinær Grund ud over, hvad der tit kan være Tilfældet, og det havde vi jo forleden Dag Lejlighed til at forhandle med hinanden om.

Det Punkt, som der derimod er særlig Grund til at omtale i Dag, er den højtærede Konseilspræsidents Bemærkninger om Unødvendigheden af at fremsætte Ændringsforslag i dette Ting. Regeringen har haft dette Spørgsmaal under Overvejelse, om den skulde fremsætte saadanne Ændringsforslag, og altsaa stille Forslag om paa ny at optage disse 526,000 Kr. — tror jeg, det er — paa Tillægsbevillingsloven. Efter nærmere at have overvejet dette Spørgsmaal, er Regeringen kommen til det Resultat, at man vil undlade at stille Ændringsforslag i saa Henseende, og derfor har den højtærede Konseilspræsident givet adskillige Grunde. — Han sagde først, at der er Forskel paa Tillægsbevillinger og Efterbevillinger, og at det vilde i Henhold hertil være ret unyttigt at stille Ændringsforslag i saa Henseende, fordi Pengene ere brugte, de ere borte. Der skulde her kun være Spørgsmaal om, hvorvidt Rigsdagen vil fraskrive sig Retten til at gøre Ansvar gældende over for Regeringen.

Denne Forskel mellem Tillægsbevillinger og Efterbevillinger forstaar jeg ikke rigtigt. Jeg ved ikke rettere, end at Tillægsbevillingen i det hele taget angaar dels Beløb, som ere brugte, dels saadanne, som man agter at bruge i det løbende Finansaar, hvis Slutning vi nu ere ved. Tillægsbevillingsloven kommer som Regel ikke til Behandling hverken i dette eller i det andet Ting før lige ved Udgangen af Finansaaret, saa alle dets Bevillinger blive for saa vidt Efterbevillinger, i alt Fald paa det nærmeste; der kan jo nok f. Eks. være Tale om enkelte Bevillinger, som afholdes i Supplementsperioden til det foregaaende Finansaar. Den højtærede Konseilspræsident er kommen til det Resultat, at han anser det for unyttigt at stille Ændringsforslag her i Tinget for at faa Bevillingen vedtagen, fordi han mener, at det andet Ting ikke vil optage en saadan Post paa ny. Jeg er enig med den højtærede Konseilspræsident i, at det af den Grund ganske vist vilde være unyttigt at tage dette Forslag op, det kan man godt betragte som afgjort. — Men dernæst kom den højtærede Konseilspræsident ind paa adskillige Betragtninger med Hensyn til Ansvar og Anklagen for Rigsretten, og det forekommer mig, at Resultatet var, at Hovedsagen her maatte være, om man vilde gøre Ansvar for Rigsretten gældende eller ikke, om man vilde fraskrive sig Retten til at gøre Ansvar gældende, om Rigsretten var inhabil o. s. v. Det vilde være i allerhøjeste Grad sørgeligt, om det herefter skulde blive gældende Praksis i dette Land, at Regeringen ikke brød sig om andet Ansvar end Ansvar for den juridiske Domstol. Jeg er i saa Henseende saa heldig at kunne paakalde en af Grundlovens allerivrigste Modstandere i 1849. Den forhenværende Minister Ørsted, som var Ordfører for Grundlovsprotestanterne i 1849, har udtalt med større Styrke end nogen anden, at det vilde være sørgeligt, om man nogen Sinde skulde naa til saadanne Tilstande i dette Land, at man havde en Regering, som ikke brød sig om andet end det juridiske Ansvar. Han betonedede med større Styrke end nogen anden, at der var et Ansvar, som var tifoldigt vigtigere end Ansvar for den juridiske Domstol, nemlig Ansvar for den offentlige Mening; det politiske Ansvar o. s. v. Det er Udtalelser, som ere almindelig bekendte, og som der den Gang ikke var Meningsforskel om. Jeg vil i Sammenhæng dermed sige, at det vilde være sørgeligt, om det ude i Landet med Hensyn